

i Købstæderne og Offeret, som man afløste, og lagde det over paa Kommunekasserne, og saa maatte de Folk, som ikke tilhørte Folkekirken, være med til gennem Kommunekassen at betale disse Penge. Saa var der nogle Jøder og Katolikker ude paa Frederiksberg, som for nogle Aar siden sagde: Nej, dette her gaar dog for vidt. Uagtet Grundlovens Bestemmelse gaar ud paa, at ingen er pligtig til at yde personlige Bidrag til nogen anden Gudsdyrkelse end den, som er hans egen, bliver man ved at fortolke det saaledes, at de afløse Offeret og Præstepengene det ene Sted efter det andet, og saa betales det af Kommunekassen, altsaa ogsaa af vore Penge. Disse Jøder og Katolikker ude paa Frederiksberg rejste altsaa denne Sag og lode den gaa til Højesteret, og Højesteret godkendte, hvad de havde rejst Paastand om, og de bleve fri for at betale. De fik Lov til ude paa Frederiksberg at skille disse Penge ud saaledes, at Jøder og Katolikker og de Metodister, der vare derude, bleve fri for at svare til Afløsningen af Offeret. Saa vidt er det gaaet her i Landet, og det bliver ved at sløses hen og sløses af. Nu er det, jeg spørger de ærede Socialdemokrater, som paa saa mange Maader have vist — det er ikke Ironi, men min fulde alvorlige Mening —, at de ville gøre, hvad de kunne for at medvirke til, at Folk faa deres Ret, og at gammel Slendrian ikke skal faa Lov til at gaa i Svang — det har jeg flere Gange mærket, og det takker jeg dem for —: Ville de hjælpe os, der tilhøre anerkendte Trossamfund, til at blive fri for at svare til Skolevæsenet her i Landet?

Da vi inde i Finansudvalget forhandlede om de 25,000 Kr. til Friskolen, og jeg der hævdede noget lignende som nu, hvor vare de ærede Socialdemokrater da henne? Jeg mærkede ikke det mindste til, at de hjalp mig. Der troede jeg, de vilde have været enige med mig om at klemme paa Kultusministeren, saa at han sagde, at disse anerkendte Trossamfund ogsaa maatte have Lov til at faa nogle Penge ud af disse 25,000 Kr. Hvorfor? Fordi den danske Folkeskole er en Konfessionsskole, og der kunne vi ikke sende vore Børn hen, fordi det strider mod vor religiøse Overbevisning. Derfor siger jeg, at komme vi til at gaa til Bunds i dette Spørgsmaal, skulde det glæde mig, om de Herrer Socialdemokrater virkelig vilde stille sig paa Religionsfrihedens Side; saa vil jeg sige dem Tak, og saa ville de her yderligere have vist, hvor levedygtige de ere, naar de

ere med til at slaa til Lyd for de Principper, hvis Udførelse i Praksis her i vort Land det dog nu 50 Aar efter, at vi have faaet Religionsfrihed, ikke er for tidligt at faa begyndt paa.

Men det er et, og et andet er at angribe Kultusministeren, fordi han, som efter vor lovlige Ordning her i Landet staar i Spidsen for den danske Folkekirke, hævder, at dens Tilsynsmænd skulde tilhøre det Kirkesamfund, som det danske Folkesamfund officielt tilhører. Det forekommer mig, at de Herrer gaa ud fra et fejlt Grundlag, og det er derfor, de komme til et galt Resultat. Derfor kan jeg godt forstaa, at man ligesom Biskop Styhr i sin Tid gør Forskel paa, om et Medlem af en Skolekommission tilhører en Frimenighed, eller han hører sammen med os Katolikker, Metodister og Jøder. Af Frimenigheder have vi jo flere her i Landet. Der er vistnok flere af det ærede Tings Medlemmer, der tilhøre Frimenigheder og derfor ikke ere Medlemmer af Folkekirken. Der er endog, ved jeg, Medlemmer af Finansudvalget, som tilhøre en Frimenighed og ikke ere Medlemmer af Folkekirken. Men der er den store Forskel paa Frimenighederne her i Danmark og paa os Katolikker, Metodister og Jøder, at Frimenighedernes Konfession er den samme som den evangelisk-lutherske Kirkes. Den Frimenighed, som i mange Aar var paa Mors — jeg ved ikke, om den er der endnu —, hævdede fuldstændig Folkekirken Lære. Det samme gælder de andre Frimenigheder. Det ærede Medlem for Halvrømmen (Carl Sørensen) tilhører ogsaa en Frimenighed, der fuldstændig hævder den danske Folkekirkes Lære. Men naar det danske Folk officielt tilhører den evangelisk-lutherske Kirke, skulde den dog, for at der kan være en lille Smule Mening i det, fastholde, at indenfor dens Enemærker skal og bør den evangelisk-lutherske Lære hævdes. Det er dog vel mere end et tomt Bogstav, naar der i Grundlovens § 3 staar, at den evangelisk-lutherske Kirke er den danske Folkekirke og understøttes som saadan af Staten.

Ingen kan beskyldte mig for, at jeg i dette Kapitel skulde være partisk, thi det, jeg her siger, er aldeles ikke i min Interesse, men jeg bøjer mig for Loven og for de Forhold, der i Øjeblikket ere i vort Fædreland. Forholdet er, at af mit Fædrelands Indbyggere tilhøre de $\frac{9}{10}$ ja, de 99 af 100 den evangelisk-lutherske Folkekirke. Saaledes er Forholdet, og det skulde vi bøje os for, forekommer det mig, det er vor